

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2738/2019
28.01.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Петар Јовчић, адвокат из ..., против туженог Града Врања, Градске управе Града Врања, кога заступа Градски правобранилац, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 659/2018 од 13.06.2019. године, у седници одржаној 28.01.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 659/2018 од 13.06.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П1 838/17 од 15.12.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је засновао радни однос на неодређено време код туженог на пословима ..., то јест на радном месту „...“ почев од 25.11.2016. године. Ставом другим изреке, одбачена је тужба у делу у којем је тужилац тражио да тужени са тужиоцем закључи уговор о раду на неодређено време почев од 25.11.2016. године. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова поступка плати 70.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 659/2018 од 13.06.2019. године, одбијена је, као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 87/18), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, Нису основани наводи ревизије о битној повреди одредаба парничног поступка из члана 374. став 1, јер у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени одредаба Закона о парничном поступку или до неправилне примене одредаба овог закона, које би могле да буду од утицаја на доношење законите и правилне одлуке.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог био ангажован на основу уговора о привременим и повременим пословима од 24.11.2016. године, у периоду од 25.11.2016. године до 15.04.2017. године, ради обављања послова ... Након истека рока на који је уговор био закључен, тужилац је 9 радних дана обављао исте послове, који су му плаћени. Према члану 4. наведеног уговора тужени се обавезао да исплатити тужиоцу накнаду за обављени рад у месечном нето износу у висини зараде коју би именовани остварио да је у сталном радном односу на пословима у својству КВ радника и изврши уплату припадајућих пореза и доприноса. Правилником о унутрашњем уређењу и систематизацији послова туженог од 19.08.2014. године, било је систематизовано радно место „послови ...“, које по опису одговарају пословима које је тужилац обављао. Правилником туженог од 07.12.2016. године, наведено радно место је укинута, док су послови истог придодати радном месту „...“.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право, када су одбили као неоснован захтев тужиоца.

Чланом 30. ставом 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, број 24/05, 61/05, 54/09, 32/13, 75/14), прописано је да се радни однос заснива уговором о раду. Чланом 31. ставом 1. истог закона прописано је да уговор о раду може да се закључи на неодређено или одређено време, док је ставом 2. истог члана прописано да уговор о раду у коме није утврђено време на које се закључује сматра се уговором о раду на одређено време. Чланом 32. ставом 1. истог закона, прописано је да се уговор о раду закључује пре ступања запосленог на рад, у писаном облику, док је ставом 2. прописано да ако послодавац са запосленим не закључи уговор о раду у складу са ставом 1. овог члана, сматра се да је запослени засновао радни однос на неодређено време даном ступања на рад. Чланом 37. ставом 1. истог закона прописано је да уговор о раду може да се закључи на одређено време, за заснивање радног односа чије је трајање унапред одређено објективним разлозима који су оправдани роком или извршењем одређеног посла или наступањем одређеног догађаја, за време трајања тих потреба, док је ставом 6. прописано да ако је уговор о раду на одређено време закључен супротно одредбама овог закона или ако запослени остане да ради код послодавца најмање пет радних дана по истеку времена за које је уговор закључен, сматра се да је радни однос заснован на неодређено време. Чланом 197. ставом 1. истог закона прописано је да послодавац може за обављање послова који по својој природи да не трају дуже од 120 радних дана у календарској години да закључи уговор о обављању привремених и повремених послова са: 1) незапосленим лицем; 2) запосленим који ради непотпуно радно време – пуног радног времена; 3) корисником старосне пензије, док је ставом 2. истог члана прописано да се уговор из става 1. овог члана закључује у писаном облику.

Чланом 10а Закона о радним односима у државним органима („Службени гласник РС“, бр. 48/91, ... 23/13) који се на радне односе у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе примењивао до 01.12.2016. године, било је прописано да радни однос заснован на одређено време не може да постане радни однос на неодређено време, ако овим законом није друкчије одређено.

Тужилац је код туженог био ангажован на основу уговора о привременим и повременим пословима од 24.11.2016. године, у периоду од 25.11.2016. године до 15.04.2017. године, ради обављања послова ..., а након истека рока на који је уговор био закључен, тужилац је још 9 радних дана обављао исте послове, који су му плаћени. Када се има у виду напред наведено и цитране одредбе закона, то следи да по својој правној природи уговор који је закључен између странака 24.11.2016. године, без обзира на његов назив (привремени и повремени послови) у суштини представља уговор о раду на одређено време, како су то правилно закључили нижестепени судови. С обзиром на то да је послодавац Градска управа Града Враћа, то се у вези права, обавеза и одговорности из радног односа, односно по основу рада имају применити одредбе Закона о радним односима у државним органима, који се примењивао у време закључења уговора о привременим и повременим пословима од 24.11.2016. године, којим је било прописано да радни однос на одређено време не може да прерасте у радни однос на неодређено време, па су стога правилно одлучили нижестепени судови када су одбили, као неоснован захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је засновао радни однос на неодређено време код туженог на пословима ..., то јест на радном месту „...“ почев од 25.11.2016. године.

Наводима ревизије се указује да је од стране туженог дошло до злоупотребе уговора о привременим и повременим пословима, јер је исти закључен за обављање послова и радних задатака који су сталног карактера, које радно место је у време закључења уговора било предвиђено Правилником о унутрашњем уређењу и систематизацији послова туженог од 19.08.2014. године и да је такав уговор незаконит и у супротности са законом и да је намера туженог била да закључењем таквог уговора изигра закон, да се стога не може прихватити као правилан закључак нижестепених судова да се радило о уговору закљученом на одређено време и да су нижестепени судови у том случају требали применити члан 69. Закона о запосленима у аутономним покрајинама и локалним самоуправама, којим је прописано да се радни однос по правилу заснива на неодређено време. Наводи су неосновани, јер када се пође од садржине уговора који је закључен између странака 24.11.2016. године, као и да је тужилац код туженог био ангажован ради обављања послова ..., то следи да се није радило о привременим и повременим пословима из члана 197. став 1. тачка 1. Закона о раду, већ о пословима за којима је постојала трајна потреба, па стога по својој правној природи уговор који је закључен између странака представља уговор о раду на одређено време. Наиме, овај уговор (уговор о привременим и повременим пословима) представља симулован уговор, јер се њиме прикрива уговор о раду на одређено време, као дисимулован уговор, а сходно члану 66. Закона о облигационим односима, који члан се супсидијарно примењује и у материји радног права, јер је уговор о раду настао и своје порекло води из грађанског права и на њега се супсидијерно примењују одредбе које важе и за уговорно право у општем режиму. Стога је правилан закључак нижестепених судова да су странке закључивале уговор о раду на одређено време. Како је посебним законом, Законом о радним односима у државним органима, било прописано да радни однос на одређено

време не може да прерасте у радни однос на неодређено време, то је неоснован захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је засновао радни однос на неодређено време код туженог на пословима ..., то јест на радном месту „...“ почев од 25.11.2016. године.

Осим тога, с обзиром да је тужени корисник јавних средстава, то се у односу на њега примењује и Закон о буџетском систему. Законом о буџетском систему, чије су норме обавезујуће и за туженог, као и Законом о изменама и допунама Закона о буџетском систему („Службени гласник РС“, бр.108/13 – који је ступио на снагу 07.12.2013. године) и каснијим изменама и допунама, чланом 27е став 34. прописано је да корисници јавних средстава не могу заснивати радни однос са новим лицима ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места до 31.12.2015. године, односно до 31.12.2017. године. Изузетно од става 34. овог члана радни однос са овим лицима може се засновати уз сагласност тела Владе, на предлог надлежног министарства, односно другог надлежног органа уз претходно прибављено мишљење министарства. Чланом 105. истог закона, прописано је да ако су одредбе других закона, односно прописа у супротности са овим законом, примењују се одредбе овог закона.

Одредбама Закона о буџетском систему, прописана је забрана заснивања радног односа са новим лицем ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места, па код утврђеног да је тужилац код туженог радио у периоду од 25.11.2016. године до 15.04.2017. године, па како је Законом о изменама и допунама Закона о буџетском систему, који је био у примени од 07.12.2013. године било забрањено запошљавање нових лица у јавном сектору ради попуњавања слободних, односно упражњених радних места, осим у изузетним случајевима, уз сагласност надлежног органа Владе, то је и са тих разлога неоснован захтев тужиоца.

Са напред наведених разлога, на основу члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић